

negte det — en alt Andet end moraliserende Indflydelse, jeg vil nødig bruge Ordet demoraliserende, men vist er det, at den har haft alt Andet end en moraliserende Indflydelse paa Thingene og deres Medlemmer. Jeg siger jo ikke Andet, end hvad Enhver har følt, naar jeg dvæler lidt ved den næsten uundgaaelige Virkning af Behandlingen i Fællesudvalg. Gen Virkning har været omtalt saa ofte, at det næsten bliver trivielt, naar jeg fremhæver det, nemlig i hvilken Grad den fører til en Prangerpolitik. Det er ikke noget skjønt Udtryk, jeg skulde have ønsket, at jeg kunde finde et skønnere, men jeg har ikke kunnet finde noget skjønt Udtryk, der var saa betegnende som dette. Det er imidlertid ikke blot Prangerpolitiken, som faar en meget stor Røring herved, og som har en meget om sig gribende Indflydelse, idet det ikke kan nytte at dølge, at den virker lige ind i Regeringskretsene ved Udarbejdelsen af Finantsloven. Der er imidlertid tillige en anden Art af Politikk og en tredje Art af Politikk, som derved kommer frem. Jeg beder Thinget undskyldte det Udtryk, jeg bruger, jeg veed ikke noget finere Udtryk at bruge, der kommer let derved frem en Busssemænds politik og ogsaa let en Prokuratorpolitik. Det gjør mig ondt, jeg tror ikke, at den ærede 1ste Lands- thingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen) er tilstede, og jeg skal derfor sige det, jeg vilde have sagt, overfor ham, saa kort som muligt, men jeg kan ikke rent undlade at berøre det, uagtet han er fraværende. Det forekom mig nemlig, at der i hans Udtalelse igaar var Noget af Busssemænds- politikken, og jeg kan ikke tro Andet, end at han i Dieblisset glemte, at han var Medlem af Rigs- retten. Jeg veed ikke, om andre ærede Medlemmer tænkte derpaa, for mig stod det temmelig givet, at han var det, men jeg blev noget usikker, da jeg hørte ham. Det forekommer mig nemlig ikke at stemme med en Rigsretsdommers Stilling at ud- tale sig paa den Maade, det ærede Medlem gjorde, om retlige Spørgsmaal, og ganske særlig forekom det mig mærkeligt, at han i den Grad kunde glemme Tilværelsen af den Institution, hvoraf han selv er Medlem — thi det er han virkelig —; han maa dog vide, at det Spørgsmaal, om i et givet Tilfælde en provisorisk Finantslov lovlig overhovedet kan udstedes, og i bekræftende Fald under hvilke Betingelser, og med hvilket Indhold den i det enkelte Tilfælde kan udstedes, kun kan finde sin retlige Afgjørelse ved Rigsretten. Al den Tale, som enkelte Medlemmer, ja selv, naar de ere Rigsretsmedlemmer, vilde føre derom, vilde være forhastet, hvis den ikke var utilbørlig. Idet jeg altsaa lader denne strengt retlige Side rent ligge og tror, at der havde været Grund for den ærede Rigsdagsmand til det Samme, kan jeg ikke Andet end finde, at der i flere af de Betragt-

ninger, det ærede Medlem isvrigt fremsførte, hvad jeg jo alt antydede, var Noget af det, jeg kalder Busssemændspolitik. Man kan ogsaa udtrykke det paa en anden Maade, og den kommer vel ogsaa frem hos Andre, den menneskelige Natur fører det med sig. Den kan ogsaa udtrykkes saaledes, at man ligesom fristes til for tidlig at trumse i Bordet ved at erklære, at Dette eller Hint ubetinget maa og skal sættes igennem eller forlæstes, og at det ellers er umuligt, at der kan tilveie- bringes nogenformelt Overenskomst. Naar man saaledes vil stræmme, med andre Ord, naar man vil fremmane Billedet af absolut Ufordragelighed med alle de Konsekventer, som deraf kunne følge, og naar man tror, at det egentlig er det eneste Middel, hvormed man paavirker Modstanderne, tror jeg, man kan gjøre sig skyldig i en ikke ringe psyko- logisk Feil. Det kan hændes, at man naaer sin Sænsigt, men det kan ogsaa hændes, at man ikke gjør det, og saa har man svækket sig selv dobbelt; jeg frygter for, at det ikke afgjørende Fællesudvalg indeholder Fristelser i denne Retning. Det Samme synes mig at gjælde om det, som jeg har kaldet Prokuratorpolitik. Jeg maa bede den ærede 7de Lands- things- mand for 1ste Kreds (Magen) ikke tage mig det ilde op, naar jeg, efter at have ydet ham den fornødne Anerkjendelse med Hensyn til Begyndelsen og Slutningen af hans Foredrag siger, at det forekommer mig, at der var Udskiligt af Prokuratorpolitik i den Del af hans Foredrag, som laa mellem Be- gyndelsen og Slutningen. Jeg skal forklare dette lidt nærmere. Det ærede Medlem dvælede ved en Paastand, som skal være fremsført, jeg veed ikke hvor, formodentlig er det i Folkethinget eller i Røiser, men uden særlig Anledning læser jeg ikke Rigsdagsstændene og meget lidt af de Røiser, hvormed der er Tale, en Paastand, der skulde gaa ud paa, at det var Regeringens Pligt at tilveie- bringe en Finantslov. Kort og godt, uden nær- mere Forklaring og uden nærmere Udsvikling, skulde den Sætning være opstillet som kategoriisk Impera- tiv, at under Livsstraf har Regeringen at tilveie- bringe en Finantslov. Jeg har ondt ved at tro, at de, der have opstillet denne Sætning, virkelig have fremsat en saa nøgen Kategori, thi saa vilde det være absurd. Men det ærede Medlem gjengav den som fremsat uden nærmere Begrænsning Ligeoverfor denne ubegrænsede Paastand fremsførte det ærede Medlem nu en anden absolut Paastand, nemlig den, at det var Folkethingets og Landstingets Pligt at tilveiebringe en Finantslov. Jeg kan ikke se rettere, end at denne Paastand blev opstillet omtrent ligesaa kategoriisk af det ærede Medlem, at Folkethinget og Landstinget under Livsstraf skulde tilveiebringe en Finantslov. Der mener jeg nu, man har Exempler paa en Argumenta-